

Mike Whitney: Plán Washingtonu na rozbití Ruska

- CZ24 News | 29. října 2022

RUSKO/USA: Cílem Západu je oslabit, rozdělit a nakonec zničit náš národ. Otevřeně prohlašují, že když se jim v roce 1991 podařilo rozbít Sovětský svaz, je nyní čas rozdělit Rusko na mnoho samostatných regionů, které si půjdou po krku.“ Ruský prezident Vladimir Putin.

Cheney chtěl vidět rozpad nejen Sovětského svazu a ruského impéria, ale i samotného Ruska, aby už nikdy nemohlo být hrozbou pro zbytek světa. Západ musí dokončit projekt, který začal v roce 1991. Dokud však nebude moskevské impérium svrženo, nebude region - a svět - v bezpečí...” („[Dekolonizovat Rusko](#)“, The Atlantic).

Nepřátelství Washingtonu vůči Rusku má dlouhou historii sahající až do roku 1918, kdy Woodrow Wilson vyslal na Sibiř přes 7 000 vojáků v rámci spojeneckého úsilí o odvrácení výdobytků bolševické revoluce. Činnost amerických expedičních sil, které v zemi setrvaly 18 měsíců, již v USA dávno zmizela z učebnic dějepisu, ale Rusové na tento incident stále poukazují jako na další příklad neúnavného zasahování Ameriky do záležitostí svých sousedů. Faktem je, že washingtonské elity se vždy vměšovaly do záležitostí Ruska, a to i přes silné námitky Moskvy. Velká část západních elit si totiž nejen myslí, že by se Rusko mělo rozdělit na menší geografické celky, ale že by ruský lid měl takové rozdělení uvítat. Západní vůdci v anglosféře jsou natolik pohlaceni pýchou a vlastním zaslepeným pocitem oprávněnosti, že upřímně věří, že obyčejní Rusové by rádi viděli svou zemi rozdělenou na kousky, které zůstanou otevřené nenasytnému vykořisťování západních ropných gigantů, těžebních korporací a samozřejmě Pentagonu. Takto to shrnul washingtonský geopolitický mozek Zbigniew Brzezinski v článku ve Foreign Affairs:

Vzhledem k rozloze a rozmanitosti Ruska by decentralizovaný politický systém a ekonomika volného trhu nejspíše uvolnily tvůrčí potenciál ruského lidu a obrovské přírodní zdroje Ruska. Volně konfederované Rusko, složené z evropského Ruska, sibiřské republiky a dálněvýchodní republiky, by tak snáze pěstovalo užší hospodářské vztahy se svými sousedy. Každý z konfederovaných subjektů by mohl využít svůj místní tvůrčí potenciál, který byl po staletí dusen těžkou byrokratickou rukou Moskvy. Decentralizované Rusko by zase bylo méně náchylné k imperiální mobilizaci. (Zbigniew Brzezinski, „[Geostrategie pro Eurasii](#)“, Foreign Affairs, 1997).

„Volně konfederované Rusko“, které si Brzezinski představuje, by bylo bezzubým, závislým státem, který by nedokázal bránit své vlastní hranice ani suverenitu. Nebylo by schopno zabránit mocnějším zemím v invazi, okupaci a zřizování vojenských základů na svém území. Nebyla by ani schopna sjednotit svůj nesourodý národ pod jednotným praporem nebo prosazovat pozitivní „jednotnou“ vizi budoucnosti země. Konfederativní Rusko – roztržštěné na nespočet menších částí – by umožnilo USA udržet si dominantní roli v regionu bez hrozby zpochybnění nebo vměšování. A to se zdá být skutečným cílem Brzezinského, jak zdůraznil v této pasáži svého opusu magnum Velká šachovnice. Zde je jeho vyjádření:

Pro Ameriku je hlavní geopolitickou výhrou Eurasie... a její globální prvenství je přímo

závislé na tom, jak dlouho a jak efektivně si udrží převahu na euroasijském kontinentu.“ ([VELKÁ šachovnice – americké prvenství a její geostrategické imperativy](#)“, Zbigniew Brzezinski, strana 30, Basic Books, 1997)

Brzezinski stručně shrnuje imperiální ambice USA. Washington má v plánu upevnit své prvenství v nejbohatším a nejlidnatějším regionu světa, v Eurasii. A aby se tak stalo, musí být Rusko zdecimováno a rozděleno, jeho vůdci musí být svrženi a nahrazeni a jeho obrovské zdroje musí být převedeny do železného sevření globálních nadnárodních společností, které je využijí k udržení toku bohatství z východu na západ. Jinými slovy, Moskva musí přijmout svou skromnou roli v novém řádu jako de facto americká plynárenská a těžební společnost.

Washington se nikdy neodchýlil od svého cíle zničit ruský stát. Ostatně nedávno vydaná Národní bezpečnostní strategie (NSS) spolu se zprávou Kongresu nazvanou „Obnovená velmocenská soutěž: Implications for Defense-Issues for Congress“, potvrzují mnohé z toho, co jsme zde uvedli, tedy že USA plánují rozdrtit jakoukoli vznikající opozici proti své expanzi do Střední Asie, aby se staly dominantním hráčem v tomto regionu. Zde je výňatek ze zprávy Kongresu:

Cíl USA zabránit vzniku regionálních hegemonů v Eurasii, ačkoli je dlouhodobý, není vytesán do kamene – je to politická volba odrážející dva úsudky: (1) že vzhledem k množství lidí, zdrojů a ekonomických aktivit v Eurasii by regionální hegemon v Eurasii představoval dostatečně velkou koncentraci moci, která by mohla ohrozit životně důležitá území USA. a (2) že Eurasie není spolehlivě samoregulovatelná, pokud jde o prevenci vzniku regionálních hegemonů, což znamená, že se nelze spoléhat na to, že země Eurasie budou schopny zabránit vzniku regionálních hegemonů vlastními kroky, a mohou potřebovat pomoc jedné nebo více zemí mimo Eurasii, aby toho byly schopny spolehlivě dosáhnout.“ („[Obnovená velmocenská soutěž: Důsledky pro obranu – problémy pro Kongres](#)“, Kongres USA)

Jak moc se tato nová podoba oficiální zahraniční politiky USA liší od takzvané Wolfowitzovy doktríny, která byla vydána před válkou v Iráku. Tady je:

Nášim prvním cílem je zabránit opětovnému vzniku nového soupeře, ať už na území bývalého Sovětského svazu, nebo jinde, který by představoval hrozbu podobnou té, kterou dříve představoval Sovětský svaz. To je dominantní hledisko, které je základem nové regionální obranné strategie a vyžaduje, abychom se snažili zabránit jakékoli nepřátelské mocnosti v ovládnutí regionu, jehož zdroje by pod konsolidovanou kontrolou stačily k vytvoření globální moci.

Jak je vidět, od doby, kdy Wolfowitz před téměř dvěma desetiletími formuloval svou doktrínu, nedošlo v této politice k žádné změně. Americký zahraničněpolitický establishment stále rezolutně prosazuje právo Washingtonu dominovat Střední Asii a jakéhokoli konkurenta v regionu považuje za hrozbu pro národní bezpečnost. To ještě podtrhuje skutečnost, že Rusko i Čína byly v nejnovější Národní bezpečnostní strategii označeny za „strategické konkurenty“, což je eufemismus hlubokého státu pro smrtelné nepřátele. Podívejte se na tento úryvek z článku s názvem „Rozdělení Ruska po třetí světové válce?“:

Konečným cílem USA a NATO je rozdělit a zpacifikovat největší zemi světa, Ruskou

federaci, a dokonce vytvořit na jejím rozsáhlém území nebo minimálně na části Ruska a postsovětského prostoru příkrývku věčného nepořádku (somalizace)...

Konečným cílem USA je to, aby v Evropě a Eurasii nevznikly jakékoli alternativy k euroatlantické integraci. Proto je zničení Ruska jedním z jejich strategických cílů.....

Překreslování Eurasie: Washingtonské mapy rozděleného Ruska

S rozdělením Ruské federace (článek) tvrdí, že jakékoliv bipolární soupeření mezi Moskvou a Washingtonem by skončilo po třetí světové válce. V příkrém rozporu s tím tvrdí, že teprve až bude Rusko zničeno, vznikne skutečný multipolární svět, ale zároveň naznačuje, že USA budou nejdominantnější globální mocností, přestože Washington a Evropská unie budou oslabeny z očekávané velké války s Rusy“. („[Rozdělení Ruska po třetí světové válce](#)“, Global Research)

 Pro větší obrázek klik na obrázek

Vztahy Washingtonu s Ruskem byly vždy sporné, což souvisí spíše s geostrategickými ambicemi Washingtonu než s jakýmkoli rušivým chováním Moskvy. Jediným ruským zločinem je, že náhodou zabírá nemovitosti v části světa, kterou chtějí USA ovládat jakýmkoliv prostředky. Když Hillary Clintonová poprvé oznámila plány USA na „obrat k Asii“, většina lidí si myslela, že to zní jako rozumný plán na přesun zdrojů z Blízkého východu do Asie s cílem zvýšit účast USA na nejrychleji rostoucím trhu na světě. Tehdy si neuvědomovali, že politici mají v úmyslu přimět Rusko ke krvavé pozemní válce na Ukrajině, aby ho „oslabili“ a Washington mohl bez odporu rozšířit své vojenské základny po celé euroasijské pevnině. Nikdo také nepředpokládal, kam až Washington zajde, aby Rusko vyprovokoval, izoloval a demonizoval s jasným cílem odstranit jeho politické vůdce a rozdělit zemi na několik státek. Takto Hillary hovořila v roce 2011:

Využití asijského růstu a dynamiky je pro americké ekonomické a strategické zájmy klíčové... Otevřené trhy v Asii poskytují Spojeným státům nebývalé příležitosti pro investice, obchod a přístup ke špičkovým technologiím.....Americké firmy (potřebují) využít rozsáhlou a rostoucí spotřebitelskou základnu v Asii...

Tento region již vytváří více než polovinu světové produkce a téměř polovinu světového obchodu.... hledáme příležitosti, jak v Asii ještě více obchodovat... a naše investiční příležitosti na dynamických asijských trzích.“ („[Americké tichomořské století](#)“, ministryně zahraničí Hillary Clinton“, Foreign Policy Magazine, 2011)

Pečlivé přečtení projevu Clintonové spolu s přehledem Wolfowitzovy doktríny pomůže i tomu nejtupějšímu čtenáři vyvodit některé zřejmé závěry o současném konfliktu na Ukrajině, který nemá téměř nic společného s takzvanou „ruskou agresí“, ale všechno souvisí s plánem Washingtonu projektovat moc v Asii, kontrolovat obrovské zásoby ropy a plynu v Rusku, obklíčit Čínu vojenskými základnami a nastolit americkou nadvládu v epicentru nejprosperujícího trhu tohoto století. Tady je opět Putin:

Aby se vymanily z nejnovější sítě výzev, potřebují za každou cenu zlikvidovat Rusko i další státy, které si zvolily suverénní cestu rozvoje, aby mohly dále drancovat bohatství

jiných národů a používat je na záplatování vlastních děr. Pokud se tak nestane, nemohu vyloučit, že se pokusí vyvolat kolaps celého systému a všechno na něj svést, nebo se, nedej bože, rozhodnou použít starý vzorec hospodářského růstu prostřednictvím války.

Američtí zahraničněpolitici experti bezostyšně propagují teorie, které hrozí vyvoláním přímé vojenské konfrontace s Ruskem, jež by mohla vyústit v jadernou výměnu. V nedávném „webináři pro kongresmany a kongresmanky, který se konal 23. června pod názvem „Dekolonizace Ruska“. Webinar, na němž se podíleli agenti CIA a pravicoví nacionalisté z Ukrajiny a Kavkazu, fakticky tvrdil, že Rusko je koloniální říše, kterou je třeba s podporou Washingtonu rozbít“. (WSWS) Autor zkoumá důvody, proč někteří experti chtějí označit Rusko za „imperialistické“? Článek na WSWS vysvětluje proč:

... tvrzení, že Rusko je „imperialistické“, plní důležitou politickou funkci: Poskytuje politické krytí imperialistické agresi proti Rusku a válečným cílům imperialistických mocností..... Právě tuto strategii kryje pronatovská pseudolevice svým křikem o „ruském imperialismu“. Podněcování nacionalistického, regionalistického a etnického napětí je klíčovou součástí imperialistické válečné politiky již desítky let.....

Kombinací rozšiřování NATO, převratů na jeho hranicích a vojenských intervencí v zemích, které jsou spojenci Ruska a Číny, imperialistické mocnosti systematicky a neúnavně obkličují Rusko...

Skutečně, pokud si projdeme historii válek vedených americkým imperialismem v posledních třiceti letech, jeví se rozvíjející se válka za rozdělení Ruska a Číny jako brutální nevyhnutelnost. Navzdory jejich opětovnému začlenění do světového kapitalistického systému bylo imperialistickým mocnostem vládnoucími oligarchickými režimy znemožněno přímo drancovat obrovské zdroje těchto zemí. Soupeřice o tyto zdroje mezi sebou a hnány neřešitelnými vnitřními krizemi jsou nyní odhodlány to změnit.

... návrh rezoluce popisuje základní cíle války USA proti Rusku takto: „odstranění současného režimu v Rusku, jeho nahrazení Američany kontrolovanou loutkou a rozpad samotného Ruska – což se označuje jako „dekolonizace Ruska“ – na tucet nebo více impotentních státek, jejichž cenné zdroje bude vlastnit a využívat americký a evropský finanční kapitál“. Tato pasáž je stěžejní pro pochopení jak probíhajícího konfliktu, tak politiky pronatovské pseudolevice a jejího trvání na tom, že Rusko je „imperialistická země“. ([„Historické a politické principy socialistické opozice vůči imperialistické válce a Putinovu režimu“](#), Clara Weissová, World Socialist Web Site)

Jak je vidět, elitní členové zahraničněpolitického establishmentu vytrvale hledají nová a přesvědčivější ospravedlnění pro konfrontaci s Ruskem, jejímž konečným cílem je roztržít zemi a připravit tak půdu pro strategické vyvažování Washingtonu. Před 20 lety, za Bushovy administrativy, nebyli politici ve svých názorech na Rusko zdaleka tak obezřetní. Například bývalý viceprezident Dick Cheney se nijak nesnažil skrývat své naprosté pohrdání Ruskem a překvapivě otevřeně hovořil o politice, kterou podporoval. Podívejte se na tento úryvek z článku Bena Nortona:

Bývalý americký viceprezident Dick Cheney, hlavní strůjce války v Iráku, chtěl nejen rozbít Sovětský svaz, ale také rozbít samotné Rusko, aby mu zabránil v opětovném vzestupu jako významné politické síly..... Bývalý americký ministr obrany Robert Gates napsal, že „když se koncem roku 1991 hroutil Sovětský svaz, Dick chtěl, aby se rozpadl nejen Sovětský svaz a ruské impérium, ale i samotné

Rusko, aby už nikdy nemohlo být hrozbou“....

Skutečnost, že osoba stojící v čele americké vlády nepříliš tajně usilovala o trvalý rozpad Ruska jako země a přímo to sdělovala kolegům, jako je Robert Gates, částečně vysvětluje agresivní postoj, který Washington zaujal vůči Ruské federaci po rozpadu SSSR.

Skutečnost je taková, že americké impérium prostě nikdy nedovolí, aby Rusko zpochybnilo jeho jednostrannou nadvládu v Eurasii, a to navzdory skutečnosti, že vláda v Moskvě obnovila kapitalismus. Proto nepřekvapuje, že Washington naprosto ignoruje bezpečnostní obavy Ruska, porušuje svůj slib, že po sjednocení Německa nerozšíří NATO „ani o píd' na východ“, a obklopuje Moskvu militarizovanými protivníky, kteří se pekelně snaží o její destabilizaci.

Ruské bezpečnostní služby zveřejnily důkazy o tom, že Spojené státy podporovaly čečenské separatisty v jejich válkách proti centrální ruské vládě. Britský akademik John Laughland v článku v deníku The Guardian z roku 2004 nazvaném „Američtí přátelé Čečenců“ zdůraznil, že několik čečenských separatistických vůdců žilo na Západě a vláda USA jim dokonce poskytovala finanční granty. Laughland poznamenal, že nejvýznamnější pročečenská secesionistická skupina se sídlem v USA, klamavě nazvaná Americký výbor pro mír v Čečensku (ACPC), uvádí jako své členy „seznam nejvýznamnějších neokonzervativců, kteří tak nadšeně podporují ‚válku proti teroru‘“:

Patří mezi ně Richard Perle, nechvalně známý poradce Pentagonu, Elliott Abrams, který se proslavil v kauze Írán-Contra, Kenneth Adelman, bývalý velvyslanec USA při OSN, který podněcoval invazi do Iráku předpovědí, že to bude „hračka“, Midge Decter, životopisec Donalda Rumsfelda a ředitel pravicové nadace Heritage Foundation, Frank Gaffney z militaristického Centra pro bezpečnostní politiku; Bruce Jackson, bývalý důstojník americké vojenské rozvědky a někdejší viceprezident společnosti Lockheed Martin, nyní předseda amerického Výboru pro NATO; Michael Ledeen z American Enterprise Institute, bývalý obdivovatel italského fašismu a nyní přední zastávce změny režimu v Íránu; a R James Woolsey, bývalý ředitel CIA, který je jedním z hlavních roztleskávačů plánů George Bushe na přetvoření muslimského světa podle proamerického vzoru.

Skutečnost, že krajně pravicoví salafisté a džihádisté tvořili významné procento čečenských povstalců, těmto protimuslimským neoconům nevadila – stejně jako islamofobním veteránům „války proti terorismu“ nevadilo podporovat extremistické islamisty takfíry, kteří řezali hlavy, v následných amerických válkách v Sýrii a Libyi.....

Viktorie Nulandová, třetí nejmocnější úřednice na ministerstvu zahraničí stávající administrativy Joea Bidena, působila v letech 2003-2005 jako hlavní zástupkyně zahraničněpolitického poradce viceprezidenta Cheneyho. (Podílela se také na sponzorování násilného převratu na Ukrajině v roce 2014, který svrhl demokraticky zvolenou vládu). Stejně jako její mentor Cheney je i Viktortie Nulandová tvrdou neokonzervativní linií. Skutečnost, že on je republikán a ona pracuje především v demokratických administrativách, je irelevantní; tento jestřábí zahraničněpolitický konsensus je zcela bipartitní.

Nulandová (bývalá členka dvoustranné správní rady NED) je rovněž manželkou Roberta Kagana, patrona neokonzervatismu a spoluzakladatele Projektu pro nové americké století – útulného domova neokonzervativců ve Washingtonu, kde pracoval po boku Cheneyho, Donalda Rumsfelda, Paula Wolfowitze a dalších vysokých úředníků Bushovy administrativy. Kagan byl dlouho republikánem, ale v roce 2016 se přidal k demokratům a otevřeně vedl kampaň za Hillary Clintonovou v prezidentských volbách. („[Ex viceprezident Dick Cheney potvrdil, že cílem USA je rozbít Rusko, nejen SSSR](#)“, Ben Norton, Multipolarista)

Zahraniční politika USA je nyní výhradně v rukou malé skupiny neokonzervativních extremistů, kteří

naprosto odmítají diplomacii a jsou upřímně přesvědčeni, že strategických zájmů Ameriky lze dosáhnout pouze vojenským konfliktem s Ruskem. Proto můžeme s určitou mírou jistoty říci, že se věci ještě hodně zhorší, než by se zlepšily.

AUTOR: Mike Whitney

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ